

ikke her har taget fat paa Regjeringens Lønningslovforslag og stillet sine Ændringsforslag dertil. Dette vilde have været naturliggere, end paany at fremkomme dermed paa Finantsloven; men nu staa Sagen saaledes, at den høitærede Conseilspræsident ikke kan negte, at han, da Finantsloven var til Behandling her, bestemt udtalte, at han ikke vilde taale Lønningsfaterne paa Finantsloven. Seg og mine Venner have ikke særlig undsaaet os for at optage midlertidige Lønningstillæg paa Finantsloven, hvorfor vi ogsaa forrige Aar stemte for et saadant Tillæg, og naar derfor nu Regjeringen bebrejder os, at vi have forladt vort tidligere Standpunkt, da maa jeg gjøre gjældende, at dette maaste kan siges om et enkelt Medlem, men ikke om os Andre. Vi vare beredte paa at forsvare den Stilling, som Regjeringen indtog, da Finantsloven forlod dette Thing, fordi vi kunde forstaa, at Landsstinget særlig maatte krynpe sig ved at gaa ind paa en Bevilling af Lønningsfaterne paa Finantsloven. Seg siger, at vi vare beredte paa at forsvare denne Stilling, og jeg tør endog sige, at, hvad der har staaet som min Overbevisning — og det Samme tror jeg om mine Venner — have vi i en Række af Aar turdet paatage os at forsvare baade paa Valgtribunerne og her paa Stedet; men saa maa de heller ikke forlange Andet af os end det, vi anse for at kunne forsvare, fordi vi kunne ikke forsvare og ville ikke forsvare Andet end, hvad vi finde er Ret, og hvad der stemmer med vor Overbevisning. Nu indtraf det Forunderlige, at Regjeringen, da Sagen kom for i det andet Thing, kom med Forslag om at faae Lønningsfaterne paa Finantsloven — og det ikke Tillæg til de mindre Lønninger, men Tillæg, gennemgaaende op til 8000 Kr. Seg vil indrømme, at, naar Lønningsloven foreligger til almindelig Revision her i Thinget, saa er det ogsaa Noget, der bør tages Hensyn til, og som jeg for mit Vedkommende meget godt kan finde mig i, nemlig, at vi ved Tillægene ikke gaa saa lidt høiere op; men at vi ved midlertidige Lønningstillæg skulle gaa op til en saadan Høide, det er jeg ikke med til, mine Herrer. Derfor det er den høie Regjering med flere af dem, som staa paa deres Side, om at gjøre, at komme af med os ude i Provindserne, som nu i en Række af Aar have kæmpet imod, hvad vi anstaa for Overgreb fra den anden Side, ja, saa er dette netop en meget heldig Bei; thi den Valgtribune er ikke til, hvorpaa vi have Plads, naar vi skulle paatage os at forsvare den Slags Lønninger, ialtsald ikke som midlertidige Lønninger. Nu er det ikke nødvendigt, at jeg søger det til, at jeg for mit Vedkommende godt kunde ønske at blive færdig, hvad Dag det skulde være, da jeg i Tilfælde af en Opøsning ikke mere kommer her; min fremrykkede Alder gjør mig det umuligt; jeg har Trængsel til at leve mine gamle Dage — hvis Gud vil — i mere Ro i

min Familiekreds, end det her er muligt; men jeg er ligegodt beredt til i den Valgkreds, som jeg har repræsenteret, at gjøre, hvad der staaar i min Magt, for at skaffe en Mand, som deler mine Anskuelser, og jeg har det Haab og den Tillid, at jeg har endnu saa mange Venner i min Valgkreds, at jeg maatte bedre end nogen Anden kan gjøre det. Det er tydeligt sagt af den høitærede Conseilspræsident, at, hvis der ikke er Mulighed for ad normal Bei at faae en Finantslov, saa kan Regjeringen komme i den Nødvendighed at maatte udstede en provisorisk Finantslov. Ja, det er nu meget afhængigt af, hvorledes den høitærede Minister vil fortolke dette: hvad der kan komme frem ad normal Bei; det er ikke sagt, at han kan være saa heldig med sin Fortolkning deraf, at det er muligt for os Andre at kunne opfatte det og sige Ja dertil og godkjende det. Seg skal ikke tale om, hvorledes Landsstinget vil stille sig, naar Sagen kommer derover, det overlader jeg rolig til de Herrer derovre; men det ligger klart for, at Landsstinget ikke med nogen sær Kjærlighed er gaet ind paa at optage Lønningsfaterne paa Finantsloven, det maa den høitærede Minister vide; og hvad der har trykket mig og mine Venner, det er, at, da der i det andet Thing af Ordsvorene der blev spurgt Ministeren, om det var Meningen at holde paa Lønningstillæget helt op, da afgav den høitærede Minister den Erklæring, at det var en Selvfølge, at det var Meningen. Og naar det staa saaledes, saa skulle de dog tage sig lidt iagt med deres Bebreidelse ligeoverfor os Andre, som nu have fundet det rigtigt at gjøre, hvad vi kunne, for at bringe en taalelig Finantslov frem, de skulle tage sig lidt iagt med deres Bebreidelse for, at vi derved skulle have fundet os og derved have gjort noget særdeles Galt. Det kan ikke negtes, at der foreligger en Finantslov, som, hvis den kan blive til Lov, er bedre end de Finantslove, som i de sidste Aar ere tagne imod af Landsstinget og Regjeringen. Seg maa atter sige, at, hvis Regjeringen opløser paa Lønningsspørgsmaalet, saaledes som det nu staaar, eller udsteder en provisorisk Finantslov istedetfor at tage mod en Finantslov som denne, da taber jeg Tilliden til Regjeringen, hvor megen personlig Kjærlighed jeg end har havt og har til de fleste af dens Medlemmer. Det gaar ikke an at spørge med det Ord: Provisorisk Finantslov (Hør! Hør!). Lad det i det lille Danmark aldrig komme dertil, lad det staa, som det nu staaar i sin tvivlsomme Stikelse i vor velsignede Grundlov (Indsigelse); jeg beder om Forbædelse. Naar det kommer dertil, at vi faae den, saa staaar jeg paa Grundlovens baade Ord og Aand og siger: Der er ikke Andre, der kunne og bør afgjøre dette, end den Domstol, som Grundloven selv har indsat. Men jeg siger, at det er Noget af det Uærefarligste for en hvilkensomhelst Regjering at staa ind paa. Og naar det nu staaar saaledes, at der blev rakt os